

[Jens Møller.]

Med hensyn til lovforslaget om rentemarginalen hos bankerne går vi positivt ind for den tanke, at denne rentemarginal bør reguleres. Den høje rente er jo netop en af de ting, der har givet store, store vanskeligheder for vort erhvervsliv. Problemet for mange virksomheder i øjeblikket er netop likviditeten. Man mangler penge. Det er ikke så svært at få lov til at låne disse penge i banken, men det er dyrt at gøre det, og kunne denne kontrol med rentemarginalen være med til at nedsætte vort erhvervslivs renteudgifter, så ville det være en virkelig håndsrækning både til erhvervet og til de mennesker, der er eller bliver arbejdsløse, så de hurtigere kan komme i arbejde igen.

At der sættes en begrænsning på aktieudbytter, honorarer og vederlag er naturligvis helt i orden. Det svarer jo til de andre lovforslag. Der er kun én ting her, jeg gerne vil tage op, det er spørgsmålet om tantiemer, hvor disse tantiemer skal sættes lig med de tantiemer, der er udbetalt året før. Her må man gøre opmærksom på, at tantiemer er noget, der ofte er en løndel for visse mennesker, men at den kan svinge ganske stærkt fra år til år. Det vil derfor medføre ret stor vilkårlighed, hvis man indfører en sådan lov, og vi vil gerne i udvalget se på, om der kan findes andre muligheder for at kontrollere og bestemme disse tantiemer.

Som det vil være fremgået af det, jeg har sagt, er der altså enkeltheder, som vi er kritiske over for, men vi mener, at en storkonflikt på nuværende tidspunkt er helt og fuldstændig uacceptabel og skal undgås, og vi mener, at usikkerheden for erhvervslivet må og skal have en ende. Nu har erhvervslivet kæmpet i snart et halvt år med usikkerhed, først om skattereformen, så om helhedsløsningen, så under valget, så under regeringsdannelsen og nu under overenskomstforhandlingerne. Nu er det tiden, at vi får en afklaring, så man ved, om man er købt eller solgt. Der er tusinder og atter tusinder af virksomheder ude over landet i dag, der lever i håbet, håbet om, at man nu får en afklaring, så man kan se, om man kan fortsætte, så man kan få mod til at fortsætte. Hvis ikke det her hurtigt bliver afklaret, så mener vi, det er en ulykke for dansk erhvervsliv og dermed også for mange, mange danske arbejdere.

Selv om vi altså er kritiske over for visse enkeltheder, er vi altså positive over for helheden i forslaget, og vi tilsiger positivt medarbejde og hurtigt medarbejde i udvalgene.

Knud Jespersen (DKP):

Der er mange ting, der gentager sig i det danske folks historie, og en af gentagelserne er, at man har ikke råd til at yde betaling til de folk, der skaber værdier, de må holde igen, det vil være en national katastrofe, hvis de bare nogenlunde skulle belønnes i takt med de prisstigninger, der har fundet sted. Alle er vismænd over for de mange, der kun har deres arbejdskraft at sælge, den eneste vare, hvor de indtil dette øjeblik har haft noget medbestemmelse med hensyn til prisen. Alle er vismænd og forklarer, at nu må de sandelig være stiltfærdige, sagtmodige, være glade for det, man giver dem, for trods alt er det til deres eget bedste. Det vil betyde, at man kan få flere i arbejde, og hvad man ellers kan forklare af anden slags i samme forbindelse.

Jeg bider mærke i, at af det nye er der ikke særlig meget hos de gamle partier. Det gælder desværre også socialdemokratiet. Af de gamle ting er det gentagelse på gentagelse fra 1956 eller andre situationer, da man greb ind. Det er, ligesom man har to slags sprog i dette land. Når vi andre har talt om millionærerne, der ikke betalte skat, ja, så kunne man slet ikke forstå, hvad vi sagde. Når vi talte om folkepensionister, der skulle have en forbedret pension, så fattede man ikke, at vi kunne være så kritiske, for hvis der var nogle, der behandlede folkepensionister godt, så var det det lille Danmark. Og når vi så talte om, at erhvervene havde ekstraordinære afskrivningsbestemmelser og havde klaret en masse ting, sådan at de også kunne fritage sig delvis for skat, og at de var i en meget god konkurrencestand, ja, så kom kravet fra højre i salen: ja men det er ikke nok, man betaler for meget i løn, omkostningerne er for store, de må bringes ned. Sådan snakkede man i det år, der gik under Hartlingregeringen. Snak fra tid til anden, og alle konkrete handlinger var faktisk vendt imod de mange.

Derfor var det ikke alene med nogen sorg og bitterhed, men også med megen uredren, jeg hørte statsministerens forelæggelse af,